

Soulines Dostoyevski DCX / KiVi

Τόπο στα νιάτα!

// ΚΕΙΜΕΝΟ:
ΠΑΡΙΣ ΚΩΤΣΗΣ

Η SOULINES ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΑ "ΦΡΕΣΚΙΑ" ΟΠΤΙΚΗ ΣΤΑ ΠΙΚΑΠ ΧΩΡΙΣ ΑΝΑΡΤΗΣΗ, ΠΟΥ ΘΑ ΔΕΛΕΑΣΕΙ ΕΥΚΟΛΑ ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΑ ΟΣΟΥΣ ΑΚΟΥΝΕ ΑΡΧΕΙΑ ΥΨΗΛΗΣ ΑΝΑΛΥΣΗΣ. ΕΞΕΤΑΖΟΥΜΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΤΗΣ ΓΚΑΜΑΣ, ΠΑΡΕΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΧΙΟΝΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ.

“...Balkans rules!
Τελικά η περιοχή μας
ξέρει από ήχο αφού
τρομερή μουσική
παράδοση...

ΣΧΟΛΙΟ

Ένα πικάπ σχεδιασμένο σήμερα για σημερινούς ακροατές με σημερινές ανάγκες.

Δεν πρόκειται για μια ακόμη εταιρία που έρχεται όψιμα να εξαργυρώσει τη μόδα του βινυλίου με βιομηχανικό τύπου δήθεν μασίφ κατασκευές, ποιησάριθμα μοντέλα και "γενικό" ήχο. Αντίθετα, η εταιρία του σχεδιαστή Igor Gligorof με έδρα το Βελιγράδι αποτελεί έναν περίφημο συγκεραμό τέχνης, τεχνικής και υψηλής τεχνολογίας. Ο άνθρωπος αυτός έχει βέβαια σπουδές σε μουσική και μουχανολογία, έχει ασχοληθεί εκτενώς με τη διαδικασία της πιναγράφησης και της παραγωγής αιλιά εκείνο που ενδεχομένως τον διαχωρίζει από τους ομοίους του είναι ότι επιχειρεί να εκφραστεί κοιλίτεχνικά και συναισθηματικά μέσα από τα πικάπ του, ώστε αυτά όχι μόνο να παιζουν μουσική με τρόπο πειστικό σε έναν εραστή της αιλιά και να μεταδίδουν το προσωπικό του τέμπο, τη δική του κομφοθεωρία. Αυτό το τέμπο το περιγράφει ο ίδιος ως "θετικό, αισιόδοξο και ανοιχτό" (μπορείτε να διαβάσετε τη σχετική συνέντευξη στο www.coolhunting.com) και νομίζω πως δεν θα μπο-

ρούσαμε να βρούμε πιο πετυχημένη περιγραφή για τα Soulines (αν και το όνομα της εταιρίας επαρκεί για να καταλήξουμε τη νοοτροπία της). Αυτά κατό είναι να τα ακούνε κάποιοι ξεροκέφαλοι τεχνοκράτες, που πιστεύουν τη φιλοσοφία "ουδέτερης" σκεδιάσεις σε βαθμό κατάργησης κάθε ανθρώπινης αίσθησης... Η εταιρία ξεκίνησε αρχικά ως "tt recycled" (2009) για να προσφέρει αναβαθμίσεις/ανασχεδιάσεις και ανακύκλωση σε παλιά πικάπ και σύντομα ανέπτυξε τα δικά της μοντέλα. Όπως καταλαβαίνετε, στη Σερβία δεν πετάνε τίποτε στα σκουπίδια, ένα μάθημα που πρέπει να πάρουμε κι εμείς... Ο Igor Gligorof και η εταιρία του δεν άργησαν στην πορεία να αποκτήσουν τη φήμη του "ειδικού στα πικάπ" στη ζωηρή audiophile οκνή της Σερβίας και στη συνέχεια η Soulines άρχισε να τραβάει το ενδιαφέρον της διεθνούς οκνής. Πέρυσι ήταν ο χρονιά που η εταιρία έπειρασε τα σύνορα της Γιουγκοσλαβίας, αποκτώντας αντιπροσώπους σε Ελβετία και Γερμανία για να έρθει η σειρά της Ελλάδας

δας και της AV Next. Στο πρόσφατο, δε, Hxos Eikona Show του περιοδικού στο Ledra Mariott, η Soulines κατέβηκε με το κορυφαίο μοντέλο Kubrick DCX που δοκιμάσαμε πρόσφατα, παρέμ με τα πιο πιο Geometric Harmony και τα ενισχυτικά της Arcam. Το Dostoyevski DCX που δοκιμάζουμε αυτό το μήνα είναι το τρίτο κατά σειρά μοντέλο της εταιρίας, έχει κλασική ορθογώνια σχεδίαση σασί και είναι, αναμενόμενα, το πιο προσιτό. Το μεσαίο μοντέλο πλέγεται Hermes DCX και, απλουστευτικά ειπωμένο, είναι σαν ένα πιο απλό Kubrick, με ασύμμετρο σασί κατασκευασμένο από τρία στρώματα MDF αντί για αλουμίνιο. Αλλά και το Dostoyevski δεν είναι καθόλου το απλό πικάν που αρχικά φαίνεται πως είναι...

ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ

Για αρχή, πότε είδατε τελευταία φορά ένα τόσο μεγάλο κενό κάτω από μοτέρ; Όλοι κιτίζουν μεγάλα σασί και, αν έχουν εξωτερικό μοτέρ, αυτό πατάει πιο πέρα ή εντός κάποιου κυκλικού κενού στο κυρίως σασί. Αν πάλι είναι στον "αέρα" σε σασί-αράχνη, είναι γύρω-γύρω έτσι. Το Dostoyevski, ιδωμένο χωρίς το τμήμα που περιλαμβάνει το μοτέρ, είναι του πλούσιοτον αστείο! Το συγκόδες πλατά φαίνεται σαν να κρέμεται στην άκρη ενός παράλια κοντού σασί και το όλο πράγμα δείχνει αερύγιστο! Το τμήμα με το μοτέρ "γλιστράει" από κάτω του κατά την τοποθέτηση, αφήνοντας ένα μεγάλο κενό 10 χιλιοστών με το κυρίως σασί, απόσταση που επιτρέπει να τεντώσει όσο χρειάζεται ο ιμάντας. Φυσικά, το κενό αυτό εξυπηρετεί άλλους σκοπούς και είναι στρατηγικά σχεδιασμένο για να συμπληρώνει την ηχητική του πικάν, δεν εξαρτάται μόνο από τις ανάγκες του εν πλάγω ιμάντα! Αναποδογυρίζοντας το κυρίως σασί (δεν προτείνεται, διότι κινδυνεύει να πέσει το ανάποδο πηγάδι και να χυθεί το πλάδι) αντικρύζει κανένα τρεις μεγάλες τριγωνικές κοιλότητες με καμπυλωμένες γωνίες, με σκοπό τον αποσυντονισμό της κατασκευής. Καθώς πρόκειται για σάντουιτς τριών φετών κ.π.θ των 20 xιλ. το καθένα, αξίζει να σημειωθεί ότι το πρώτο τρίγωνο είναι μεγαλύτερο από το δεύτερο (και φυσικά τρίτο δεν υπάρχει, αλλι-

ώς θα βλέπαμε την τρύπα από επάνω). Αν νομίζετε ότι όλα αυτά είναι τυχαία, κάνετε λάθος. Δεν "έσκαβε" ο άνθρωπος μέχρι να πουχάσει το σασί του αλλά ακολούθησε τη μαθηματική οδό που τη γνωρίζει πολύ καλά, ώστε να ζυγίσει απόλυτα σωστά την κατασκευή, σεβόμενος τόσο το πεδίο του χρόνου όσο και αυτό τη συνόπτηση. Το τμήμα του μοτέρ δεν έχει τέτοιες οπές και φέρει ένα μεγάλο αλουμινένιο καπάκι στο κάτω μέρος που παρέχει πρόσβαση στα εξαρτήματα. Ο έλεγχος των στροφών γίνεται πλεκτρονικά και η επιλογή ανάμεσα σε 33,3 και 45 γίνεται με μικρό διακόπτη στο πάνελ χειρισμού, παρέχεται δε και μικρορύθμιση των στροφών (περισσότερα γι' αυτό παρακάτω). Τα δύο αλουμινένια πάνελ για το play/stop και τις στροφές είναι υπόδειγμα μοντέρνας σχεδίασης, έχουν καπαλικτικό φινίρισμα (όπως και όλο το πικάν) και σε κάνουν να αισθάνεσαι πολύ μοντέρνος, πλευρικά είναι, φυσικά, το σύστημα όχονα-πηγαδίου. Εδώ έχουμε μια ανεστραμμένη σχεδίαση, με αστάλινο όχονα 3x1 εκατοστών, τριών τμημάτων, και μπρούτζον πηγάδι με κόντρα από πλάκα delrin. Στην κορυφή του όχονα, το τρίτο και μικρότερο τμήμα του φέρει εσοχή όπου υπάρχει μηχανισμός, με μικροποσότητα λαδιού που έχει μπει από το εργοστάσιο. Δεν δίνονται οδηγίες για ανανέωση αλλά είναι βέβαιο ότι θα χρειαστεί, έτσι η προσοχή στη μηχανισμό όταν θα αφαιρέστε τα παιλιά λάδια. Το ανάποδο πηγάδι καταλήγει στον φανερό εξωτερικό μπρούτζον όχονα με μεγάλη πατούρα, όπου πατάει σταθερά το πιλάτο χωρίς να "παίζει" καθόλου. Η εταιρία επελέξει το πολυαιθυλένιο ως υλικό κατασκευής του 40 χιλιοστών ύψους πλατό, ένα πλαστικό με πολύ καλά χαρακτηριστικά απόσβεσης που δεν συναντάμε συχνά σε αυτή τη θέση. Έχει βάρος 2,6 κιλά και καθίσπεται από ένα ενδιαφέρον ματ που συνοδεύει το πικάν, κατασκευασμένο από φερλό και λάστιχο.

Ο βραχίονας με το μοντέρνο όνομα Kivί συνιστά μια αναβαθμισμένη πρόταση πακέτου και το πικάν έρχεται με στάνταρ των RB202 της Rega, σε αρκετά χαμηλότερη τιμή, χωρίς να αιλιάζει σε κάθε περιπτώση η παχιά ακρυλική πατού-

Soulines Dostoyevski DCX / Kiví

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

ΤΥΠΟΣ: πικάν με απόσβεση μάζας
ΒΡΑΧΙΟΝΑΣ: 9 ιντσών, ενάς σημείου περιστροφής

ΠΛΑΤΟ: 40 xιλ. PTE, 2,6 κιλά

MAT: φελλός-λάστιχο

ΣΑΖ: 3x20 xιλ. κ.π.θ., δύο τμήματα, αποσυντομισμένο

ΜΟΤΕΡ: DC, εξωτερικό, πλεκτρονική ρύθμιση στη στροφή, 33,3 & 45σαλ, μικρορύθμιση

ΙΜΑΝΤΑΣ: κυκλικός

ΚΥΡΙΩΣ ΣΑΣΙ (+ΠΛΑΤΟ/ΒΡΑΧ.): 32,5x35x15 εκ. ΠΒΥ, 7,5 κιλά

ΜΟΤΕΡ: 12x35x8,5 εκ. ΠΒΥ, 2 κιλά.

ΥΠΕΡ

- ΚΛΑΣΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΜΕ ΚΡΥΦΗ ΣΟΦΙΣΤΙΚΕ ΣΥΝΙΣΤΩΣΑ
- ΕΥΚΟΛΟ ΣΤΗ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΡΥΘΜΙΣΗ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ
- ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΚΑΛΟΖΥΓΙΣΜΕΝΟΣ ΗΧΟΣ, ΠΕΝΤΑΚΑΘΑΡΟΣ, ΓΕΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗΡΟΣ ΜΑΖΙ.
- ΔΕΝ ΕΚΒΙΑΖΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΛΥΣΗ ΜΕ ΤΟΝΙΚΑΤΡΙΚΗ, ΑΥΤΗ ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΑ ΠΡΙΜΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΧΡΟΝΙΣΜΟ. ΕΤΣΙ, ΠΑΙΖΕΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΠΛΑ ΚΑΙ ΣΤΗΣΙΜΟ ΣΚΗΝΗΣ
- ΘΑ ΤΟ ΒΡΟΥΝ ΠΟΛΥ ΟΙΚΕΙΟ ΟΙ COMPUTER AUDIOPHILE, ΩΣ ΤΟΝΙΚΗ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΣΙΜΟ ΣΚΗΝΗΣ

ΚΑΤΑ

- Η ΜΙΚΡΟΡΥΘΜΙΣΗ ΤΩΝ ΣΤΡΟΦΩΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΗ ΩΣ ΑΡΧΙΚΗ ΕΡΓΟΝΟΜΙΑ. ΆΛΛΑ ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΘΑ ΤΟ ΡΥΘΜΙΣΕΤΕ;
- Ο ΟΝΙΡΙΝΤΟΝ, ΟΠΟΣ ΚΙ ΑΝ ΕΧΕΙ, ΑΠΑΙΤΕΙ ΣΧΕΤΙΚΑ ΛΕΠΤΟΥΣ ΧΕΙΡΙΣΜΟΥΣ.
- ΙΣΩΣ ΤΟ ΒΡΟΥΝ ΛΙΓΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΟΙ ΠΙΟ ΚΛΑΣΙΚΟΙ ΒΙΝΥΛΙΑΚΗΔΕΣ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: AV NEXT

ΕΠΑΦΗ: 210.9708830

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ:

★★★★★ // 4,74

ΤΙΜΗ: €2.500

ρα που τον απομονώνει από το σασί. Αισθάνομαι πάνως ότι αξίζει πέρα για πέρα τη θέση του εδώ, όντας ένας από τους πιο καλοζυγισμένους υπήριψον (ενός σημείου στήριξης) που έχω ακούσει. Είναι υπόδειγμα κατασκευής και εργονομίας (μία βίδα για το κέλυφος και μία για το VTA, όλα ακλόνητα εντούτοις, δίσιαν αποτελεσματικό anti-skating και αντίβαρο), έχει ξεχωριστό υπζάιν και μια διάχυτη αίσθηση ακρίβειας στα μεταλλικά μέρη. Σαφώς θα έχει τα μυστικά του και ομοιότηγα πώς μπήκα στον πειρασμό να αφαιρέω την αιλουρινένια γέφυρα με το anti-skating για να αποκαθίσω το σημείο pivot. Δεν το έκανα όμως διότι μάλλον θα τον κατέστρεφα, από τη στιγμή που τα καλώδια δρομολογούνται εντός του κεντρικού πύργου (και γι' αυτό είναι έτσι εγκλωβισμένος, ώστε ποτέ να μην φύγει από τη θέση του από λάθος κειρισμό). Βέβαια, όταν τον σπάωνται για να τον φέρεις επάνω από το αυλάκι, κάποιοι μεταλλικοί ήχοι θα ακουστούν από τη βάση του και αυτός ποτέ σχεδόν δεν μένει ακίνητος όταν τον αγγίζεις αλλιώς κάνει σαν να έχει... πάρκινσον, κάτιον που σημαίνει εξαιρετικά χαμηλές τριβές και ελευθερία στους δύο άξονες. "Ψυλαφώντας" στα τυφλά τις τριβές των δύο μερών στο pivot, δεν κατάλαβα κάτιον παραπάνω από ένα κλασικό σετ κωνικού άξονα/πατούρας, ίσως όμως να έχει κάποιες περίεργες καμπύλες προς την κορυφή του...

Το πικάπ έρχεται με ένα πολύ χρήσιμο κυκλικό προτράκτορ δύο σημείων ρύθμισης, που μάλιστα εμπειρίεχε τρεις ξεχωριστές σχεδιαστικές προσεγγίσεις για να επιλέξετε αυτήν που σας αρέσει περισσότερο. Επίσης, παρέχει ζυγαριά της Ortofon και δύο σετ αντίβαρα/anti-skating για ελαφριές και βαριές κεφαλές. Έγώ του έβαλα την πανάλαφρη MM Babele της Gold Note και χρησιμοποίησα το ελαφρύ σετ. Το μόνο σημείο προσοχής κατά την τοποθέτηση είναι το αλφά-

διασμα, καθώς τα δύο σασί πατάνε σε μαλακά ημισφαίρια και πρέπει να αλφαδιαστεί το ράφι.

ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ

Το μοτέρ χρησιμοποιεί ένα μικρό εξωτερικό τροφοδοτικό που παρέχει 12VDC/300mA, μπαίνει απευθείας στην πρίζα και έχει ενδεικτικό led λειτουργίας. Όπως κοιτάμε τους ακροδέκτες του, ο δεξιός είναι αυτός που θέλει τη φάση επάνω του (του πάλιστον στο κομμάτι που είχα στη διάθεσή μου), στην αντίθετη περίπτωση ο ίκανος αδειάζει από σώμα και γίνεται απόμακρος. Αν το τσεκάρετε, αφήστε πλήρως χρόνο να περάσει ανάμεσα στις αληθινές: με τη πλάθος φάση, ο ίκανος κειροτερεύει εμφανώς μέσα σε πλήγα λεπτά. Έγώ όμως είχα μια μικρή περιπέτεια με αυτό, που θα σας αφηγηθώ παρακάτω. Σε πρώτη φάση, εντυπωσιάστηκα από τη ζωηράδα και τη δύναμη των πρήμων του πικάπ που έπαιζε τα βινύλια μες και ήταν αρκεία υψηλής ανάλυσης, επιβάλλοντας μια συναρπαστική ταχύτητα στα πάντα. Σύντομα, κατάλαβα ότι οι στροφές ήταν πλάθος και το πικάπ έτρεχε πλιγάκι. Η μικρούθυμηση γίνεται μέσω δύο πολύ μικρών οπών στο τμήμα του μοτέρ, οι οποίες όμως βρίσκονται στη μέση πλευρά του... Αναποδογύρισα το τμήμα αυτό, ώστε να έρθει το μοτέρ εμπρός και οι διακόπτες πίσω και το απομάκρυνα κατά 40 χιλιοστά από το κυρίως σασί αντί για 10, ώστε οι αποστάσεις του μοτέρ από το πλατό να είναι ίδιες με πριν και να τεντωθεί σωστό ο ιμάντας (έτσι κι αλλιώς δεν κωράει ανάποδα με απόσταση 10 χιλ.). Χρησιμοποίησα ένα πολύ μικρό κατσαβίδι για να κάνω τις ρύθμισεις και τα αθέατα τριμεράκια συνεργάστηκαν άψογα, παρέκοντας σταθερότητα και πολύ αργές αλλιγάτων των στροφών. Όταν αυτό έγινε, το όφρα σαν παιζει... στο repeat (με στέρμονο track με θόρυβο από το βινύλιο του Cardas) για περίου 50 ώρες, σβήνοντάς το κάθε βράδυ και τοεκά-

ροντας πώς πηγαίνει. Ξεκίνησα τις ακροάσεις με το phono stage του πιλήρως recapped Sansui AU505 και συνέχισα με το πρώτο phono stage της Soulines, τη Kelis, που δανείστηκα από την AV Next προκειμένου να έχω μια συνολικότερη εικόνα του ήχου της etairias (είναι εντελώς στο μήκος κύματος του πικάπ). Και πάλι, άκουσα με τον vintage οικοκληρωμένο της Sansui να οδηγεί τα Quad 11L Classic (τοποθετημένα σε custom βάσεις από μασίφ οχιά).

Λοιπόν, μερικά πράγματα στο hi-fi μπορούν να σε τρελάνουν. Αυτό συνέβη και με το Dostoyevski, το οποίο έπαιζε απίστευτα καλά για τα λεφτά του σε όλους τους τομείς εκτός από τις μεσουψηλές οι οποίες... συνχάνεται και "σκορπούσαν" τα συριστικά. Πραγματικά δεν "έβλεπα" εμπρός μου για ποιο λόγο να συμβαίνει αυτό, σε ένα πικάπ με τέτοιο σασί, μη μεταλλικό πλατό, καλό ματ και τόσο καλό βραχίονα, ικανό για τέτοιο υπέροχο, αρανούσφατο τίμπρο. Χώρια που δεν ήταν σταθερό το πρόβλημα. Μετά από τρεις πημέρες στεναχώριας, συνειδητοποίησα ότι το arm rest "παίζει" στη βάση του και παράγει μεταλλικό συντονισμό που εκδηλώνεται πιο έντονα αναθλόγως προγράμματος. Εκεί δεν υπάρχει βίδα αλλιώς ένας περιέργος ελαστικός σύνδεσμος. Μην ξέροντας τι άλλο να κάνω, περιέστρεψα το arm rest δεξιόστροφα σαν να το βιδώνω και αυτό έσφιξε αμέσως, μόνο που πλέον δεν ήταν ευθυγραμμισμένο με το βραχίονα. Το έστριψα πλούπον και πάλι αριστερά και αυτό παρέμεινε σφιχτό, ευτυχώς! Οι έμπειροι θα έχουν ήδη καταλάβει ότι κάτιον τέτοιο σημαίνει πως το πικάπ αυτό είναι εξαιρετικά ζυγισμένο και ότι διαθέτει μια απόλυτα σχεδιασμένη απόσβεση, αλλιώς ποτέ δεν θα ακούγαμε τόσο έντονα κάτιον τέτοιο. Υποθέτω δε πως μια κανονική βίδα σε αυτό το σημείο δεν θα αρκούσε στον σχεδιαστή! Σε αυτό το σημείο, ομοιογώ, όχι μόνο δεν

εκνευρίστικα με τον Σέρβο αλλήλα ερωτεύτικα, απλώς, τις δημιουργίες του, διότι δεν υπάρχει κάτι πιο διεγερτικό για έναν βινυλιάκια από μια τάσσο τελειοποιημένη σχεδίση σε πικάν μάζας με unipivot. Πριν βρω τον υπαίτιο, βέβαια, δοκίμασα να αλλάξω ποικιλότητα στο τροφοδοτικό και προς στιγμήν νόμισα ότι “αυτό ήταν”, καθώς με τη λάθος φάση η λεπτομέρεια απομακρύνθηκε (σε πρώτη φάση) και το σημείο πρέμπησε, εντός οιλίγων στιγμών όμως φάνηκε πως “όχι, δεν ήταν αυτό”.

Ο έπειγχος της αποσύβεσης στο Dostoyevski γίνεται με εξαιρετικά συγκροτημένο τρόπο και τόσο αποτελεσματικά, σε βαθμό που η αναπαραγώγη του να φθερτάρει με τα ακρωμάτιστα άυλη μέσα. Το πικάν αυτό είναι πραγματικά πεντακάθαρο και τέλεια χρονισμένο -ένα σύγχρονο θαύμα μπχανικής!- είναι όμως το ακριβώς αντίθετο από τον τυπικά κλινικό/αποστειρωμένο χαρακτήρα που προκαλεί μια αποσπασματική ή ανισόρροπη απόσβεση. Εδώ φαίνεται να υπάρχει συνοιλικό σχέδιο και το πικάν παίζει μουσική έξω καρδιά! Έχω μεν ακούσει πιο αέρατα σασί/πλατό τονικά, καθώς αυτό εδώ δείχνει να προσθέτει έναν έξτρα όγκο και μια γιλύκα στις ανώτερες χαμηλές αλλήλα και μια ευφωνικότητα στις μεσούψηλές, εντούτοις αυτό ποτέ δεν καταλήγει σε βάρος της αιτηθινής πιθηροφορίας. Ο σχεδιαστής έχει χρησιμοποιήσει σοφά τα υλικά στο προσιτό πικάν του ώστε να δώσει έναν ποιητικό εχαριστό τόνο και μια απολαυστική τονική ισορροπία στο φάσμα – με γεμάτο μπάσο, δυναμικά κρυστάλλινα πρίμα και εξαιρετικά εκφραστικές και ζωηρές μεσαίες – και να αποφύγει υστερίες, ληπτύνσεις και υπεραναλύσεις. Η λεπτομέρεια είναι βέβαια αρκετή για να μνη αισθάνεται μειονεκτικά ο συνυθισμένος στον hi-resolution ήχο, όχι όμως παραπάνω ώστε να προβληματίζει. Έκανα εκτενείς συγκρίσεις με το δικό μου

πικάν (Valore Italian Job) και διαπίστωσα ότι ο KiVi δεν φθάνει μεν σε διαχωρισμό καναλιών και βάθος-ολογράφημα μεσαίας περιοχής έναν πολύ καλό καρντανικό όπως ο B-5sc, είναι όμως πιο ανοιχτός και ελεύθερος, πιο single-endάδικος αν θέλετε, ενώ τιμπράρει τόσο καλά και είναι τόσο άμεσος στο πεδίο του χρόνου, που κάνει τους καρντανικούς να ακούγονται με κάποιο βάρος-φρένο, ειδικό στα πρίμα. Τονίζω αυτό το σημείο διότι κανένα μπορεί να κάνει τη δουλειά του και με τον Rega και να γλιτώσει χρήματα. Καθώς όμως το χαμπλό είναι εξαιρετικά σταθερό, καθορισμένο και δυναμικό με τον KiVi, και όχι “πέραδώθε” όπως θα φοβόταν κανένας με βάση τη χαμπλή της, έχω την αίσθηση ότι η συνοιλική διαφορά σε φινέτσα υπέρ του KiVi δίπλα στον RB202 θα είναι σημαντική.

Ένας ποιητικός τρόπος για να αυξήσει κανένας σημαντικά την ανάλυση στο Dostoyevski DCX είναι να χρησιμοποιήσει κάποιο clamp, το οποίο θα μαζεψει τη μικρή ευφωνική αύρα (του πλατάτο;) στις μεσούψηλές. Του άρεσε το ringcup της Ringmat (χαρτί-φελιό), ακόμη περισσότερο όμως του άρεσε το DIY μου, κατασκευασμένο από φελιό, λίαστο και... πέτρα. Και τα δύο αυτά είναι μικρής μάζας και θα το σκεφτόμουν διπλά πριν βάλω εκεί κάτι πολύ βαρύ. Στη συνέχεια, άλλαξα το ματ του με το Gel Mat της Goldnote και κέρδισα αρκετή περισσότερη πουχία και, λιγότερο, ανάλυση, όμως έκασα πιο ποιητικά σε ζωηρότητα πυχρωμάτων και ροή και σύντομα επέστρεψα στο δικό του. Φαίνεται πως η απόσβεση είναι βελτιστοποιημένη για ορισμένο επίπεδο λεπτομέρειας που προσδιορίζει και το “φάκελο” του Dostoyevski κι έτσι όποιος επιθυμεί περισσότερη ανάλυση στην ίδια ακριβώς μουσική κατεύθυνση, θα πρέπει να κοιτάξει τα μεγαλύτερα μοντέλα της εταιρίας με τα πιο ακρωμάτιστα υλικά σε σασί και πλατό.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

To Dostoyevski DCX ήρθε στο ρακ μου ως ο άγνωστος X αλλήλα τώρα δυσκολεύομαι να το επιστρέψω. Μπορεί να με παίδεψε λιγάκι με αθώες παιδικές ασθένεις, αλλήλα ευχαρίστωσα θα γινόμουν...early adopter του πακέτου με τον KiVi, αν είχα τα χρήματα. Όταν το κοιτάσ, φαντάζεσαι πως θα είναι ένα ακόμη παχύ και βαρύ πικάν, με ήχο ρομαντικό αλλήλα να που τα φαινόμενα απατούν. OK, δεν είναι το τέρας ανάλυσης, όμως ποτέ δεν θα οσα παιδέψει στερώντας σας μέρον του φάσματος που “δεν βγάκαν” κατά τη σχεδίαση, όπως συμβαίνει στο 99% των περιπτώσεων στις αποσβέσεις δια μάζας. Οι συχνότητες που ακούμε είναι πολύ ευαίσθητες, άλλο για τους αιθλάξεις τα χαρακτηριστικά ταχύτητας/απόσβεσης και αλλοιώνεις τη μουσική. Τα περισσότερα πικάν αυτής της κατηγορίας δηλώνουν ανεπάρκεια ως προς αυτό, εφαρμόζοντας διαφορετικές πλύσεις αναλόγως συχνότητας που σπάνε την ομοιογένεια. Άλλη έχουν μαζεύμενα πρίμα ή πολύ ογκώδεις μεσαίες για να δώσουν ζεστό οργανικό τόνο, άλλη λεπτές μεσαίες και... πολύ μέταβλη για να δώσουν δύναμην ανάλυση και άλλη, απλώς, δεν φθάνουν αρκετά βαθιά ή με την πρέουσα δύναμη στα μπάσα προκειμένου να είναι... ακρωμάτιστα. Η Soulines δεν τα κάνει αυτά, ποτέ δεν “επεξεργάζεται” τα υλικά της παρά μόνο τα ζυγίζει σοφά και τα απελευθερώνει, για να τιμπράρουν ελεύθερα και ρυθμικά, όπως τα φυσικά όργανα. Ακόμη και με το μικρό της μοντέλο, πλοιόν, προσφέρει έναν αφάνταστα οιλοκληρωμένο, μουσικό και συμπαγή ήχο, με υγιέστατο φάσμα και εντελώς σύγχρονη αισθητική, τονικά και σκηνικά. Κατά τη γνώμη μου, όλο αυτό συνιστά μια νέα σχεδιαστική φιλοσοφία επί της ουσίας και αφήνει τις καθιύτερες υποσχέσεις για την πορεία του βινυλίου στον 21ο αιώνα. ■

